

Tyende vilde for mig være meget ubehageligt. Men desuden mener jeg, at vore Domstole er upartiske, og at de i Sammenligning med Lægmand har et langt bedre Overblik og i det hele taget ifølge deres Uddannelse er langt bedre kvalificerede til at dømme ogsaa i Tyendesager, end en Lægmandsdomstol kan være. Derfor har jeg, som sagt, ogsaa i Kommissionen foreslaaet at blive ved det bestaaende. Naar jeg siger „det bestaaende“, maa jeg maaske her indskyde, at der her i Lovforslaget er en Bestemmelse om, at Tyendesager skal prøves til Forligsmægling, og jeg mener, at det er fuldt betryggende, at Parterne, naar de ikke kan enes der, saa henvises til Rettergang, og at de Dommere saa dømmer, der nu en Gang er uddannede til at beklæde disse Stillinger. — Det var blot de Bemærkninger, jeg mente at burde gøre.

N. Hansen: Naar jeg atter har forlangt Ordet, er det for at gøre en ganske kort Bemærkning overfor en Udtalelse af det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Vejstrup). Han udtalte, at det forbavsende ham, at Regeringspartiet ikke vilde lovgive paa dette Omraade. Men det vil det jo, og hvis det ikke er blevet sagt, er det en Forglemmelse af mig. Vi vil nemlig lovgive for det umyndige Tyende, og det staar allerede i den Indstilling, der er afgivet af Kommissionen. Jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse opløse Stedet: „I Henhold til ovenstaaende indstiller vi altsaa: Tyendelov af 10. Maj 1854 samt Lov af 29. Marts 1867 om Ændringer i Tyendeloven ophæves. For det umyndige Tyende tilvejebringes paa Grundlag af første og andet Mindretals Forslag en moderne Beskyttelseslovgivning.“ Det er vor Stilling i Tyendekommissionen, og det glæder mig, at det Parti, jeg tilhører, har fulgt os. Repræsentanterne for den Gruppe, det ærede Medlem tilhører, slutter sig til et andet Mindretal; men at det ærede Medlem ikke kan følge sine Meningsfæller, bliver jo det ærede Medlems Sag.

Justitsministeren (Bilow): Jeg maa bringe det høje Ting en Tak for den villige Behandling, Lovforslaget har faaet. Ganske vist har der jo lydt Røster om, at det egentlig ikke burde fremmes, men at man burde indskrænke sig til et Lovforslag for umyndigt Tyende; det blev altsaa, rettere sagt, et helt andet Lovforslag. Det forbavser mig imidlertid ikke, at der lyder

saadanne Røster heroppe. Det modsatte vilde have forbavset mig. Thi naar man ser, at der i Kommissionen har været saa divergerende Anskuelser, som der har været, og at disse ogsaa har fundet Udtryk i Folketinget, er det kun ganske naturligt, at disse modsatte Ønsker ogsaa faar Udtryk her i det høje Ting. Men jeg haaber, at det maa gaa her i det høje Landsting, som det er gaaet i Folketinget, at naar der skal stemmes om selve Lovforslaget i dets endelige Skikkelse, bliver det vedtaget. I Folketinget blev det vedtaget med 53 Stemmer imod 12. Der var altsaa dog ikke flere end 12, der stemte derimod, og de tilhørte vist forskellige Partier, saa man kan ikke sige, at Regeringspartiet som Helhed, i hvert Tilfælde ikke i Folketinget, var imod Lovforslaget. Men jeg forstaar saa godt de Betænkkeligheder, der er blevet gjort gældende fra det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (N. Hansen), det ærede 12te kongevalgte Medlem (Bojsen) og det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Poul Rasmusen). For de to af de ærede Medlemmers Vedkommende kendte jeg jo deres Betænkkeligheder i Forvejen; de finder nemlig Udtryk i Kommissionsbetænkningssn. Jeg har ogsaa, naar jeg tidligere har haft Ordet i denne Sag, udtalt mig stærkt imod disse Betænkkeligheder, og det Standpunkt staar jeg fremdeles paa. Jeg advarer paa det bestemteste mod at følge den Anskuelse, at det gaar an at ophæve Tyendeloven uden at sætte nogen anden Lov i Stedet. Jeg erkender oprigtig, at jeg i Virkeligheden ikke forstaar den Betragtning, der ligger til Grund for dette Standpunkt. Jeg synes, at den hviler paa et fuldstændigt Fejlsyn. Der er ikke her Tale om at skabe en særlig Lov for en bestemt Klasse af Befolkningen. Man vil her give en Lov, som skal regulere et faktisk bestaaende Forhold, et Forhold, der har bestaaet i Danmark, saa langt som man kan huske tilbage, og som sikkert vil vedblive at bestaa, Forholdet mellem Husbond og Tyende. Det er sagtens det hyppigste af alle Retsforhold, og det er ganske uforklarligt, hvorfor der ikke skulde være Retsregler, der regulerede dette Forhold, saaledes som der er Retsregler, der regulerer alle andre Livsforhold. Saa langt vi kan gaa tilbage i dansk Lovgivning, i hvert Tilfælde i den Lovgivning, der endnu har Betydning, har der været saadanne Regler, og Udviklingen gaar jo netop i Retning af at skabe udførlige Lovregler i Modsætning til tidligere, da man